

MAGYAR ŐSTÖRTÉNET KUTATÁS (II.)

Csihák György (Zürich):

A hattyú

Minden tévelygés mélyén valami rejtett igazság lappang.
Thierry Amadé

Világhírű írónk, Molnár Ferenc jeles művében – A hattyú – mondja a szépséges hölgynek udvarlója, hogy maradjon, fejedelmien úszva a vízen, mert ha kimegy a partra, akkor a hattyú ügyetlenebb lesz, mint a liba. Ám történetünk egy másik hattyúról szól, amely csillagképként úszva ragyog az égen és esze ágában sincs valami partra mászni. Nevezetesen a kőkorszaki óriások feltételezett csillagkultuszáról van szó – aminek talán velünk, magyarokkal is lehet valami dolga. Ki tudja?

A napokban adtak ki Németországban egy könyvet, ami erről szól. Andrew Collins: *Der Schwan (A hattyú). A denisovaiak titokzatos csillagkultúrájától, a Göbekli Tepén át az egyiptomi magas műveltségig. A kőkorszaki óriások csillagkultúrájáról.* Kopp Verlag.

A mű középpontjában áll a kőkorszaki Denisova kőkorszaki titokzatos népe. Amint a mű ismertetése¹ bemutatja, úgy tűnik, hogy ezeknek a szibériai Altaj-hegységben élt világos(kék) szemű óriásoknak meghatározó szerepük volt az emberi tudat és műveltség alakulásában. Számos maradvány, de régészeti lelet is, amelynek kora 45 000 év körüli, *bizonyítja*, hogy ez a sámán hitű nép tényleg létezett. A leletek is *mutatják*, hogy a denisovaiaknak fejlett közössége volt, ami nehezen illeszthető a kőkorba. Például összetett öntöző berendezéseket fejlesztettek és kifinomult ékszerkészítési technikával rendelkeztek.

Mindenekelőtt pedig, a denisovaiak mélyreható ismeretekkel rendelkeztek a világegyetemről és a csillagok hosszú idejű körforgásáról. Ezzel összefüggő naptárrendszerük volt, és az északi égbolttal és a Hattyú csillagképpel kapcsolatos kultuszuk.² Hitük szerint az elhunytak lelke ott lép be a túlvilágba és újra testet ölt ebben a mennyei régióban.

Figyelemre méltó, hogy a denisovaiaknak a más fajokkal való keveredése során létrejött leszármazottai őseik tudását és túlvilág hitét eljuttatták az anatóliai Göbekli Tepe-re.³ A korai kőkorban ez a terület a világ egyik legjelentősebb emberi települése volt. Ahol a Hattyú csillagkép szintén meghatározta az emberek gondolkodását és szellemi életét.

Aztán valahogy a denisovaiak öröksége Krisztus előtt 8500 és 8000 között Egyiptomba jutott, ahol egyedülállóan virágzott. Itt a kozmikus folyamatok ősi ismerete átörökítődött a gízai piramisok és más építmények mérete, méretaránya révén.

¹ Andrew Collins: Der Schwan. Vom Sternenkult der mysteriösen Denisovaner über Göbekli Tepe bis zur Entstehung der ägyptischen Hochkultur (Kopp Verlag, 2019). *Weltbild* https://www.weltbild.at/artikel/buch/der-schwan_26160554-1

² Nem csoda, hogy feltűnt nekik, mert az északi égbolt legfényesebb csillagképe. Egyébként ebből az időből nálunk a Kárpát-medencében már holdnaptárat ismerünk és öthangú csontfútyát.

³ A közben eltelt több mint 30'000 év egyelőre nincs adatolva.

Eddig tart a könyv hirdetését szolgáló ismertetője és tegyük utána néhány adatot, gondolatot és megjegyzést eddigi ismereteink közül. Igaz, az utóbbi időben se szeri, se száma a csodálatos felfedezéseknek, az emberi történelmet átírní akaró csodatörténeteknek: a bibliai történetek sajátos értelmezésének, Erich von Däniken világot behálózó piramisainak, a Gyűrűk Urának, a Henry Pottereknek és az újságíróból lett genetikusok történeteinek. Igen ám, de Tróját is egy kereskedő találta meg és az Atlantisz-Arvisura-sumer-finnugor-hun harcnak is lettek igen figyelemre méltó következményei. És a világ nem állt meg ettől, viszont a Föld naponta fordul egyet – és eközben például a mayákról kiderült, hogy tudtak – szóval: hirtelen megtanultak! – írni. Én is merészelek a Hattyú csillagképet ismerő nép történetéhez, csak felsorolás szerűen néhány tényt idézni és leszek bátor végül néhány dolgot következtetni. Ettől még, persze, nem leszek egy Homérosz, se Heinrich Schliemann, de talán egyszer ebből is kikerekedik valami hasznos a magyar történelemtudat számára. Ki tudja? Lássuk csak...

László Gyula arról elmélkedik *Őstörténetünk* (Tankönyvkiadó, Budapest 1981, 104. oldal) című könyvének „Más megoldás is elképzelhető” című fejezetében, hogy az eddig ismert őstörténetünkkel kapcsolatosan „más megoldás is elképzelhető”.

A történelmi magyar alkotmány írott formájában, ami megtalálható latin nyelven, úgy 1008-tól 1844-ig a Corpus Juris Hungarici (Magyar Törvénytar) lapjain, megörökítette a magyar királyokat Rex Hungarorum néven. Pontos fordítása: Hunország (vagy Hunok Országának) királya – csak tudták, hogy kik ők. Az országot képviselő koronánk neve ugyanott Sacra Regni Hungarici Corona – Hunország Megszentelt Országkoronája. A 19. század elejéig a magyar iskolákban azt tanították, hogy szkíták vagyunk – tehát nemzettudatunk öröksége, hogy hunok is, meg szkíták is vagyunk. Ez csak úgy lehet, hogy a népet, vagy birodalmat bárhogy is hívták, népünk valamely része biztosan tagja volt annak a közösségnek. Se a Corpus Jurisban, se a korabeli latin nyelvű irodalomban a „magyar” szó létezését még senki nem bizonyította.

A szkíták egyik központját az Altaj-hegységben és környékén gyanítják, a történetírás atyjának állítása szerint a királyi szkíták szállása a nagy hegyen túl, a Maris folyó mentén található. A Marisba ömlik a Tissos. Az ázsiai hunok egyik központja a Sárga folyó nagy kanyarjában, Ordosz vidékén volt. A hunok egyik királyának tartott Atila vezéri sátra pedig a Kárpát-medencében állt. II. Szilveszter pápa III. Ottó császárhoz írt levelében Szeptimoszt (Szent István) mint a szkíták vitéz királyát említi. Werbőczy Hármaskönyvében áll, hogy a „székelyek, ahogyan a szkítákat ma nevezik”. Az ötfokú magyar zenei anyanyelvnek ma csak Belső-Ázsiában van valódi párhuzama.

A genetikusok szerint, a legrégebbi európai haplotípus ma a Kárpát-medencében található a legnagyobb arányban, a magyar lakosságban. Ennek a haplotípusnak az előzménye megtalálható valamely Urál vidéki népben és ez átment Amerikába is. Női ágon mai génjeink egyik őse a Bajkál-tó vidékéről Közép-Ázsiába került és onnan a Kárpát-medencébe. Hideo Matsumoto marker gén vizsgálata igazolja írott történetük, a Koidzsiki állítását, amely szerint a mai japán nép elődje az ott leírt úton jött a Bajkál-tó vidékéről.

A genetikusok szerint, női ágon, vérrokonok vagyunk a kínaiakkal, úgy kettő százalékban. A kínai történetírás atyja szerint a mai Kína első császárai hunok voltak. A híres Sanszi agyagkatonák Henkey szerint mintegy nyolcvan százalékban hunok. A kínai régészek megállapították, hogy a katonákkal együtt eltemetett császár sírja egy piramis, a temetés számos részletében pontosan úgy történt, mint Egyiptomban. Az agyagkatonák lova ugyanaz a típus, mint a honfoglaló Árpád népéé a Kárpát-medencében. Ennek a lónak pontos mása ott áll Bambergben a dómban, a „bambergi lovasé”, akit Szeptimosznak tartanak. Az agyagkatonák lova és harci szekere tele van palmettás dísszel. A régészek Árpád honfoglalóit a palmetták népének nevezik.

A Szfinksz név görög szó, tehát annak a neve valami más volt. A mostani, ottani arabok Abul Hun-nak, tehát hun atyának nevezik. Hosszú szakállát letörték – most a British Múzeumban őrzik.

J. H. Breasted (az egyik legjelentősebb Egyiptom szakértő) szerint nem vakmerőség az avarokat a hikszoszokkal kapcsolatba hozni. A hikszoszok és a hettiták Egyiptommal sokat harcoltak, fő tartózkodási helyüket valahol Anatóliában gyanítják. Nem tudják, hogy a hatti nyelv – amiről szintén nem sokat tudnak – az övéké volt-e, de sokan hasonlítják a magyarhoz. A genetikusok szerint van vérkapcsolatunk ehhez a néphez. Az avarok is biztosan tagjai voltak ennek vagy annak a hun, vagy szkíta birodalomnak.

Anatóliához más vonalon is kapcsolódunk. A Kárpát-medencében élt kelták egy része előzőleg, egy ideig biztosan ott lakott. Catal Höyük hatalmas kőfalára, kőbe vésve áll egy óriási méretű – feltehetőleg – fejedelmi személy, a fején tollkoronával. Pont ilyen tollkoronát visel Nimród szkíta ősapánk egy sztélé (kőtábla) bizonyága szerint Nimród városában (Folyamköz), a Kr. előtti 2000 táján. Tollkoronát viselnek a maja és az inka vezérek, a gigantikus ábrák Peruban, amelyek régebbiek, mint a híres Nazca-vonalak, és a több mint negyvenezer éves sziklára festett kép Ausztráliában, az őslakók (aboriginek) titkos barlangjában.

Szellemeskedett az MTA lapjában egy kandidátusi cím várományosa az egyik akadémikus írásában szereplő kép bizonyágtételével. A kép pedig ott van Tlaxkalában, ahol a maja vezérek szövetséget kötöttek Kr. u. úgy 400 táján. A vezérek fején tollkorona, és olyan zászlókkal jönnek, mint Árpád honfoglaló vezérei a Thuróczy krónikában – 1488-ban. Az egyik maja vezér zászlaja piros és fehér vízszintesen csíkozott. A maják honfoglalás történetében szerepel a piros, fehér és zöld színű ketzal madár – ezért lett az állam színe is ez a három. A ketzal az egyetlen madár, amely a fogságban elpusztul – a szabadság csodálatos szimbóluma.

Van a Kárpát-medencében is kőbe faragott Jézus-kép *tollkoronával*, népművészeti alkotáson nap *tollkoronával*, magyar címerpajzs, amin a korona helyén *tollkorona* van. Van a Képes Krónikában „az Úr ezerháromszázötvennyolcadik évében...” (akkoriban írták, rajzolták) István vezér (Sztephanosz), Koppány lefejezése című képen *tollkoronával*.

Az itt idézett valamennyi tollkoronán a tollak egyformán fölfelé állnak.

Az a nép, amely ma a Kárpát-medencében él és magát magyarnak nevezi, egész biztosan itt őshonos, itt vált ezzé a néppé és a nemzet itt alakult azzá, aminek történelmi alkotmánya állítja, nyelve is itt lett azzá, ahogyan ma mondja és írja „hazám”, vagy „édes anyám”. És biztosan nem az az ember, amelyik az európai legrégebbi haplotípust hozta délkeleti irányból, úgy 40-35'000 éve. Ám az embere és története legalább olyan sokágú, sokszínű és sok gyökerű, mint az imént fölvázolt valóságos és minden részletében bőven bizonyított kapcsolatunk.

Idáig érven ezzel a néhány ténnyel, eszembe ötlött, hogy a tollkoronák mindég fehérek, mint a hattyú. Figyelem: a hattyú gyereke *fekete*, csak később lesz habfehér a tolla. Igaz, a legtöbb említett korona kőbe van vésve, ezért is nincs más színe. De fehér a tollkorona az úgynevezett indián vezérek fején, fehér az általam fényképezett, úgy negyvenezer éves jelenség fején az ausztráliai nép titkos barlangjában. Hófehér márvány a pekingi tiltott városban a tiltott út, rajta a fehér sárkányokkal. Az egyiptomi fáraók egyesített koronáján fehér, az abroncsot jelentő kígyó. Fehérbőrű tollaskígyó a maja főisten, a Kukul-kán, vagy Teotihua-kán. Nem tudni, milyen színű lehet a toll Sztephanosz tollkoronáján, mert takarja a fejét körülvevő glória – ami ez esetben szürke.

Nem tudni, milyen lehet a tollszíne a turulmadárnak, de lehet fehér is, például a nagyszentmiklósi kincsen. Az viszont biztos, hogy tolla van, mint a hattyúnak. Amint az is biztos, hogy számos más „szent” állatnak nincsen tolla: a medvének, a farkasnak, a szarvasnak, az oroszlának, a lónak – és még sok másnak.

Az itt hivatkozott bizonyítékok forrásait megtalálhatja az, akit érdekel a tisztességes nemzeti történelmi irodalom – az interneten is ([Acta Historica Hungarica Turiciensia](#)).

Zürich/Budapest, 2019. augusztus – azaz újkenyér (nyárutó) hava 5.